
Seascape

(Paisatge marí)

Autor: Edward Albee

Editorial: Overlook Duckworth, dins de la recopilació *The collected plays of Edward Albee 1966-1977*

Personatges: Nancy, Charlie, Leslie i Sarah

Estrena del text: 26 de gener de 1975

Darrera edició publicada i corregida del text: 2008

Idioma: anglès

Sinopsi: Nancy i Charlie són una parella amb problemes. Estan de vacances en una platja i no deixen de discutir, però aviat apareixerà davant seu un motiu de preocupació més perillós. Leslie i Sarah també són una parella que acaba d'arribar per prendre el sol, però ells són dos rèptils gegants, d'aparença gens pacífica i amb les idees molt clares.

Comentari: A Catalunya, Edward Albee és l'autor de *Qui té por de la Virginia Woolf?*. I d'*Història del zoo*. I de *Tres dones altes*. I de *La cabra*. I punt. La resta de les seves obres no són gaire conegudes a Catalunya, però realment té un carrera fabulosa i extensa, carregada de textos brillants, alguns realment arriscats, i que l'han convertit als Estats Units en símbol dels autors que han practicat el teatre de l'absurd, tot i que aquesta no és una etiqueta que el faci sentir gaire còmode. Per la darrera obra mencionada va guanyar el premi Pulitzer, com per *Seascape*, un text que l'allunya

més que mai del realisme que essencialment predomina en els muntatges que s'han representat aquí.

Seascape és un text deliberadament fantàstic, irreal, però amb la mateixa mordacitat i contundència de sempre en Albee, per a qui és essencial «atemptar en contra de l'estatu quo de l'espectador», tal com insisteix en tota mena d'entrevistes i en una conferència fabulosa a la Universitat de Vanderbilt que es pot trobar a YouTube. Leslie i Sarah són dos rèptils de mida humana que discuteixen en un anglès perfecte amb Charlie i Nancy sobre diversos aspectes de la condició humana. Són dos éssers antropomorfitzats que Albee utilitza perquè el públic es qüestioní si som «una espècie en evolució o en devolució», com explica en el pròleg del segon volum que recopila les seves obres. Tot plegat a través de les discussions còmiques d'una parella que enllaça a la perfecció amb el George i la Martha de *Qui té por de la Virginia Woolf?* i amb l'Agnes i el Tobias d'*A delicate balance*. A *Seascape* també trobem un matrimoni que ha creat un món estable, però fonamentat en mentides, que una nova parella trencarà en mil bocins quan envaeixi el seu espai. La fràgil humanitat de la Nancy i el Charlie serà posada en dubte per dos rèptils tan desequilibrats com les parelles que en aquestes populars obres visitaven les llars protagonistes. En aquest cas, però, Albee vol anar més enllà del conflicte emocional i parla de l'absurditat del progrés i de la presumptuosa evolució dels humans.

Seascape es va estrenar 25 anys abans que *La cabra* i també manté diverses semblances amb aquest magnífic text, com si en fos, en certa manera, una aproximació. Tot i que *Seascape* sigui necessàriament irreal, totes dues obres comparteixen un mateix enfocament còmic, l'aplicació d'una sèrie de tècniques humorístiques que Albee utilitza amb encert, al mateix temps que reflexiona sobre la natu-

ralesa veritable que l'home ha abandonat i sobre l'eterna incomunicació que apareix quan dues persones pretenen comunicar-se. Però, sobretot, tots dos textos comparteixen una de les característiques que fan inconfusible Albee i que ell mateix explica a Stephen Bottoms en l'entrevista que tanca *The Cambridge companion to Edward Albee*: «M'encanta atrapar el públic enmig d'una rialla i fer-lo adonar que allò no és divertit».

Un grapat d'al·licients per a recuperar una obra imprescindible en la carrera d'Albee i que mostra perfectament la manera com ha convertit el seu atac particular a l'espectador en una manera magistral d'entendre la professió de dramaturg.

Esteve Soler